

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Responsa Moralia In Causis Justitiæ Commutativæ De Restitutione & Contractibus

De Contractibus - Præcipuè ad commodum, atque usum Venerabilis Cleri
edita

Heislinger, Anton

Ingolstadij, 1726

Casus XXXIX. De Simoniaco Religiosi Ordinis Candidato.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40177

CASUS XXXIX.

De Simoniaco Religiosi Ordinis Candidato.

SEmpronius adolescens optimæ quidem vitæ, sed exiguæ capacitatis & litteraturæ, petit suscipi in Monasterium quoddam opulentum Divi N. N. Prælatus de incapacitate sui Candidati jam antea informatus, promittit se eundem suscepturum, si tot millia florenorum Monasterio intulerit, ut annui illorum reditus confecturi sint trecentos florenos summam scilicet congruæ ejusdem in Monasterio sustentationi sufficientem.

Q. Utrum in hoc casu nulla Simonia commissâ fuisset?

1. Natura simonie definitur.	11. Et extravagantis primæ Urbani IV. de Simonia.
2. Alia est juris Divini, aut naturalis, alia juris positivi.	12. Nec reliqui propterea defectum aliquem patiuntur.
3. A Candidato Religionis ex varijs titulis aliquid exigi potest.	13. Aut alia officia Monasterio utilia impediuntur.
4. Pro ipso statu Religioso aliquid ut pretium exigere, simoniacum est.	14. Non amplius labore suo sustentare debent se Monachi.
5. Monasterium depauperatum cum candidato de sustentatione pacisci potest.	15. Nec præsumendi Religiosi pessimo modo facere exactiones.
6. Non obstantibus Tridentino Sessione 23. cap. 3.	16. Pro dispensatione aliquid potest exigi, non autem pro ingressu Religionis.
7. Et Bulla Clem. 8. quæ incipit nullus omnino.	17. Pro actibus ordinum quid possit exigi.
8. Et Cap. 40. de Simonia.	18. Pro anno Novitiatus potest aliquid accipi.
9. De hac pacisci tamen nequit Monasterium dives.	19. Monasterium aliquem potest alere.
10. Vi capit. quoniam de simonia.	

re sub obligatione ingrediendi Religionem.

30. Cur talis exactio monialibus liceat?

21. Non autem monasterijs virorum.

22. Nisi in certis circumstantijs.

23. Extra quas non excusat praxis contraria.

1 **S**imoniam à D. Thoma in 4. dist. 25. q. 3. art. 1. definitur, quòd sit studiosa voluntas emendi, vel vendendi aliquid spirituale, vel spirituali annexum. Ubi nomine spiritualis intelligitur omne illud, quod aliqua saltem ratione supra terrena, ac temporalia elevatum est, & hinc aliquid supernaturale, ac donum Spiritus S. annexum verò spirituali dicitur, quod cum spirituali, primum explicato, aliquam connexionem habet, sive hæc connexio sit antecedens, sive concomitans, sive subsequens.

2. Sciendum Simoniam aliam esse Juris Divini, seu quæ Jure Divino, aut naturali prohibita est, aliam Juris Ecclesiastici, cujus scilicet malitia immediatè provenit à prohibitione Ecclesiæ ex motivo Religionis & Reverentiæ, quæ rebus sacris debetur, aliquem contractum circa hanc, vel illam rem vetantis.

3. Sciendum 3. à Candidato Religionis posse aliquid exigi ratione contractus onerosi, vel ob ipsum ingressum, aut Professionem Religionis; vel ob illius sustentationem: aut denique ob aliam quamcunque causam temporalem: item Monasterium, vel esse opulen-

tum, vel depauperatum: monialium, aut virorum.

His prænotatis, certum est apud omnes Simoniam committi, si pro ipso statu Religioso professione, aut susceptione habitus aliquid ex obligatione præmissi contractus accipiat, vel detur ut pretium. Ita sentiunt unanimi calculo cum D. Thoma 2. 2. q. 100. art. 3. ad 4. Doctores omnes. Ratio est manifesta: ipsa enim Religio, & hujus professio tam ratione finis, quam ratione causæ impellentis, quæ est Spiritus S. uti etiam in se considerata sunt aliquid supernaturale, & cœlestè quid, ex quo etiam conficitur, Simoniam ejusmodi esse Juris Divini, & non tantum Ecclesiastici. Secundò admissio ad Novitium, vel Professionem sunt actus Jurisdictionis, & potestatis spiritualis perfectionem charitatis, & animarum salutem spectantes: atqui pro similibus actibus aliquid exigere prohibetur *can. quam pio 1. q. 2. cap. veniens 19. de Regular. cap. non satis 8. de Simonia Eccl. item Simoniam Juris Divini tunc committi, patet ex cap. 19. 30. 40. Eccl. 41. ac extravag. comuni 1. eodem.*

Dico igitur 2. Si Monasterium sit depauperatum, prematur inopia, ratione cujus plures sustentare

nibus consuetis, vel etiam singulorum Eleemofynis possit sustentari: ergo non potest alius supernumerarius suscipi. *¶* Distinguo consequens; non potest suscipi, nisi in dicta Bulla additum fuisset, aliisque quibuscunque obventionibus; in commune, ut præfertur, conferendis, & sub nomine obventionum venient etiam istæ dotes, concedo consequentiam. Si res ita se habeant, nego consequentiam; cum in memorata Bulla obventiones distinguantur ab Eleemofynis, ipsæque dotes non excludantur positivè, excludendæ tamen expressè, si illas exclusas voluisset Pontifex, ideo alijs obventionibus ejusmodi dotes annumerari possunt.

8 Urgebis 2. In *cap. 40. de Simonia*: prohibetur Monialibus, ne sub prætextu paupertatis aliquid exigant: ergo &c. *¶* Concesso antecedente, nego consequentiam: tunc enim sub prætextu paupertatis aliquid exigitur, quando hæc reverà non datur, & tamen sub illius titulo, & colore aliquid exigitur.

9 Dico 3. Probabiliùs absque culpa Simoniæ non posse aliquid exigi, etiam ob sustentationem suscipiendi, si Monasterium opulentum, ac ex se dives sit. Ita S. Thomas in *4. dist. 25. q. 3. art. 2. ad 7.* asserens, si sine gravamine Monasterij possit recipi Novitius, Simoniacum est aliquid recipere. Archidiaconus *1. q. 2. in princ.*

Ugolinus *de Simonia*. Lessius *hic dubit. 12. n. 63.* Adrianus *quodlibet. 9. littera V.* & Victoria *relect. de Simonia p. 2. n. 12.* contra Sylvestrum *V. Simonia q. 15. §.* Si autem Monasterium, Arragonium, Palaum, Bonnac, Sotum *lib. 9. de just. q. 6. art. 2.* Præter hæc auctoritatem conclusio probatur 2. ex *cap. veniens ad Nos: cap. dilectus, cap. audivimus, cap. quoniam* & *extravagante 1. de Simonia*, quæ incipit: *Sanè ne in vinea Domini.*

Prob. 3. Ratione, à *cap. quoniam 10* *nam 40. hoc titulo*, ut Simoniaci damnantur illi, qui sub prætextu paupertatis aliquid exigunt, & opulentum Monasterium exigens aliquid ob sustentationem propriè aliquid exigit sub prætextu paupertatis, ergo committit Simoniam. Probatur secundum membrum antecedentis, tunc propriè aliquid exigitur sub prætextu paupertatis, quando hæc non adest, & tamen allegatur: sed cum opulentum Monasterium aliquid exigit ob sustentationem, allegatur paupertas, & hæc non adest: ergo &c. Prob. min. exigere aliquid ob sustentationem est idem, ac dicere, Monasterium ob suam paupertatem non habere tanta media, ut possit sustentare candidatum: ergo &c. Confirm. Monasterio pauperi permittitur aliquid exigere ob sustentationem, eò quòd in se pauper sit, ac sufficientibus medijs deficiens: ergo

go ubi hæc paupertas non adest, nihil potest exigi ob sustentationem. Confirm. 2. Nec Monasterio pauperi, nec diviti licitum est aliquid exigere ob ingressum Religionis, & tamen hoc non obstante licitum est ob aliquam rationem exigere aliquid pauperi Monasterio, ob quam Monasterio diviti prohibetur aliquid exigere: sed hoc non potest esse aliquid aliud, quàm titulus sustentationis: ergo ob hanc licitum est aliquid exigere pauperi, non itidem diviti, vel scil. Monasterio pauperi aliquid conceditur, quod denegatur diviti: atqui hoc, quod est concessum pauperi, & denegatum diviti, non potest esse pretium ob ingressum: ergo debet esse quippiam aliud: sed hoc quippiam aliud est sola acceptatio, vel exactio pro sustentatione; cum præter hanc nihil valeat assignari: ergo hæc acceptatio est concessa pauperi, & denegata diviti.

Prob. 3. Quando à Candidato aliquid datur ob sustentationem, tunc tali pretio hanc sibi comparat: sed hoc non est licitum. Prob. min. sustentatio tali Religioso debetur gratis: ergo non potest illam dato pretio sibi comparare. Prob. ant. sustentatio subministratur ex redditibus Ecclesiasticis, qui gratis ex mente fundatorum, & approbatione Pontificis debent expendi: ergo sustentatio debetur illi gratis consequenter pro illo nihil potest exigi.

Prob. 4. à pari, cum Beneficiario non licet hoc pactum inire, ut ille non sustentetur ex redditibus Ecclesiasticis, sed ex bonis paternis: ergo etiam cum tali Candidato non licebit, ut ille sustentetur ex proprijs bonis, non autem ex bonis Monasterij. Prob. consequentia, ideo cum Beneficiario non licet hoc pacisci, quia media præsentatione acquirit jus, ut ex bonis Ecclesiasticis sustentetur, sed etiam Monachus acquirit jus per ingressum, ut ex bonis Monasterij alatur: ergo neque cum illo licitum est, hoc pactum ingredi. Jus vivendi ex bonis Monasterij ita est annexum Professioni, sicut præbenda officio Ecclesiastico: ergo sicut pro Præbenda non potest unquam aliquid exigi, ita neque pro Jure sustentationis. Neque dicas cum Palao disparitatem inter Beneficiarium, & talem Religiosum in eo esse sitam, quòd in redditus Beneficij nullus alius Jus quoddam habeat, prout tamen in redditus Monasterij possident reliqui Religiosi, qui ex accessu novi Religiosi in suis redditibus damnum aliquod subeunt, quale tamen nulli alij timendum ex præsentatione Beneficiarij: non inquam, hoc dicas; contra enim est: si ipsum Monasterium est opulentum, atque ad sustentandos tum priores tum recenter ingressos Religiosos sufficiens, reliqui Religiosi nullum damnum patiuntur in suo Ju-
re.

re. Prob. totum hoc jus fundatur in congrua illorum sustentatione, sed hæc ipsis nequam decedit: ergo &c. 2. Fundatores & Pontifex intendunt, ut tot Religiosi alantur, ad quot alendos sufficiunt reditus: ergo si ad noviter ingressum alendum sufficiunt, volunt fundatores, ut & iste alatur: ergo prioribus nihil in Jure decedit; tantum enim habent Jus, quantum acceperunt à fundatoribus.

Oppones. in Beneficijs omnis pactio, & conditio sunt prohibita, vi cap. cum olim: & cap. questum: de rerum permutatione: ergo à Beneficijs non bene transfertur argumentum ad susceptionem Novitij. 2. nego consequentiam: quia hæc ipsa pactio circa talem Candidatum est pariter prohibita in cap. non satis 8. de Simonia 5. asserente ex nulla consuetudine posse permitti, aut fieri, ut aliqua pecunia exigatur ab ijs, qui ad Religionem transire volunt, nec satisfacis, si dicas, hanc exactionem esse prohibitam in quantum expetitur pro ipso ingressu, quod ex eo clarescit, quia eodem modo loquuntur Pontifices de exigentia pecuniarum pro ingressu, ut differunt de exigentibus pro ordinatione. Contra est in dicto cap. quod citavimus, nulla fit mentio de ordinatione, quam tamen facit in sequenti cap. 6. cum in Ecclesia corpore: imò exactionem etiam pro sustentatione à

Pontificibus prohibitam esse, videtur clarè posse colligi ex cap. audivimus 41. ubi hæc habentur: cum igitur non solum à malo, sed à specie mali sit secundum Apostolum abstinendum: exactiones ejusmodi penitus inhibemus. Ex hoc ita formamus argumentum. Exigere aliquid pro ingressu est Simonia Divini Juris: ergo non est tantummodo species alicujus mali, sed ipsum malum; cum igitur Pontifex etiam illam exactionem prohibuerit, quæ habet speciem mali, prohibuit etiam aliquid exigere pro sustentatione.

Quod si cum Suarezio l. 4. c. 17. n. 13. hoc loco dicas Pontifici in adducto capitulo sermonem duntaxat esse de punitis seu popinis, quæ pro singulis Religiosis exigi solebant, quin imo potius de modo illas exigendi, in quantum loquente textu, difficultates ingerunt & malitias. donec aliquid muneris manus contingat eorum. prohiberi itaque duntaxat, ne à particularibus personis aliquid exigatur. Respondemus concedendo, quod Pontifex ibidem referat, querelam ad se de istis exactionibus pro particularibus personis delatam fuisse, interea tamen ex occasione hujus accusationis sumpsisse eundem dicimus anam non tantum istas, sed omnes etiam alias ejusmodi exactiones universaliter prohibendi: addit enim hæc generalia verba: cum igitur non solum à malo sed ab omni spe-

specie mali sit secundum Apostolum abstinendum, exactiones ejusmodi penitus inhibemus. motivum enim hujus prohibitionis est, ut ablineamus ab omni specie mali: ergo ubi in aliqua exactione reperitur hæc species mali, erit illa ipsa etiam prohibita. Quæ omnia confirmantur ex cap. quoniam: 40. ubi dicitur. quoniam Simoniaci labes adeo plerasque Moniales infecit, ut vix aliquas sine pretio recipiant in sorores, paupertatis pretextu volentes hujusmodi vitium palliare, ne id de cetero fiat, penitus prohibemus: atqui quæ pro singulis duntaxat personis exiguntur non expectuntur pretextu paupertatis: ergo etiam alia exigere prohibuit Pontifex.

Denique à Sacris canonibus prohibita etiam fuisse exactionem ob sustentationem, fatetur etiam ipse Palao contrariæ alius sententiæ Patronus, constare ex Urbani 4. extravagante prima de Simonia, hæc habente districtius inhibemus, ne tam à maribus quàm à mulieribus volentibus ingredi eorum Religionem ante vel post illas (suscceptionem) quoscunque pastus, prandia, seu cænas, pecunias, jocalia, aut res alias etiam ad usum Ecclesiasticum seu quemvis pium usum alium deputata, vel deputanda directè vel indirectè, petere vel exigere quoque modo præsumant, his expressè dicitur ad quemvis pium usum alium deputata, cui

utique annumeranda est etiam sustentatio Religiosi novi.

Probata hucusque sententiæ obijcitur ulterius ab adversarijs primò, sustentatio ex ingressu in Religionem est quidem debita tali recens suscepto, sicuti est debita prioribus Religiosis, non tamen est integrè debita, sed solum pro facultate reddituum Monasterij: ergo cum fortè ex ingressu novi Religiosi Monasterium patietur damnum, eo quod redditus insufficientes reddantur ad omnium congruam sustentationem vel ad alia onera sustentanda, ad quæ Monasterium vel obligationem habet, vel voluntatem, poterit aliquid in hunc finem exigere. probatur consequentia est inconveniens Religiosos præexistentes gravari ex recentis ingressu, aut viam perfectionis alijs aptioribus præcludere. Respondetur, cum ponatur Monasterium esse sufficiens ac opulentum, ideo nullum periculum adest alicujus damni, ne ex candidati hujus admissione reliqui defectum quendam patiantur. Neque ex eo eisdem plus opponetur, quia est stupidus & minus capax quàm alius quidam habilis ad munera ejusdem Religionis principalia obeunda, hinc etiam negatur præexistentes Religiosos inde gravandos esse.

Dices: saltem ex ingressu talis minus habilis personæ, alia officia Monasterio utilia impediuntur:

Eccc tur:

tur : aliisve aptioribus præcluditur ingressus : ergo ut hæc mala amoveantur , Monasterium subsidio ingredientis indiget. Respondetur. cum in Religione tanquam in domo Cœlestis Patris mansiones multæ sint , ipsûmque Monasterium sit unum corpus ex pluribus iisque diversis membris compositum , non esse necessarium , ut omnes officium capitis possint sustinere : ergo ex talis personæ susceptione non impediuntur officia Monasterio utilia. dein , cum Monasterium ponatur opulentum esse ex susceptione talis minus habilis non hoc ipso præclusus est aditus reliquis aptioribus candidatis. 2. Quicumque etiam aptus & habilis , si susceptus fuerit , præcludit alijs etiam aptis ingressum : ergo etiam ab istis & consequenter ab omnibus promiscuè aliquid posset accipi , quod tamen Monasterio summè damnosum esset , sic enim fermè semper ditiores præponerentur minus habentibus in ære , licet plus in capite. Neque obest , quòd susceptâ habili personâ Monasterium non indigeat alijs , prout indiget , si inhabilis susceptus fuerit , cum enim non tantum de præsentis , sed etiam de futuro debeat esse sollicitum , ut morituris vel ob senium inhabilibus profectis alios novos substituât , debet dare operam. 3. Hæc ratio probaret , quòd Monasterium dans alteri Prælaturum ex suis pos-

sit aliquid expetere ob emolumentum , quo carere debet Monasterium , suppeditans alteri Prælaturum , quod tamen passim negatur licere.

Ob. 2. Monachi debuerunt olim se sustentare ex labore manuum : ergo singuli non habent Jus ad alimentum. Respondetur negando consequentiam , si sermo sit de præsentis statu ; quia modo sunt Monasteria copiosè dotata , & autoritate Ecclesiæ instituta : ergo Monasterium tenetur ex iustitia singulos nutrire ; cum sint pars communitatis habentis dominium vel liberum usum reddituum.

Ob. 3. Allati canones loquuntur ex sola præsumptione , quòd scilicet exactiones fiant ob ingressum : ergo ubi falsa est præsumptio , non committitur Simonia. Respondetur negando antecedens : non enim arbitrarium est , Religiosos velle pessimo modo facere exactiones , quando minus malus suppetit.

Ob. 4. Etiam pro dispensatione nihil est expetendum , & tamen in expeditione illius aliquid exigitur ob sustentationem Papæ atque illius officialium : ergo hoc ipsum etiam licitum erit in sustentationem Religiosi. Respondetur negando consequentiam ; quod enim in hac re potest summus Pontifex , nequeunt Prælati inferiores. 2. Non pugnant eadem rationes pro sustentatione , officia-

cialium expedientium dispensationem.

Ob. 5. Etiam pro actibus ordinum nihil est expetendum, & tamen passim à Parochis aliquid exigitur non ut pretium talis actus sed ut stipendium necessarium pro sustentatione: ergo hoc ipsum in tali Religioso potest fieri. Respondetur disparitatem primo esse, quòd à Parochis hæc exigantur non vi pacti, nec antecedenter, sed consequenter ad obsequium spirituale. 2. Parochi non habent hodie ubique congruam sustentationem. 3. Licet aliqui habeant, possunt tamen ex alio titulo iusto aliquid accipere juxta taxam ab Episcopo approbatam moderatè sine violentia & post spirituales administrationem; quia scilicet redditus ad illorum sustentationem olim deputati quam plurimum fuerunt diminuti, cum eisdem olim darentur etiam decimæ personales ex caseo, ovibus, Pomis &c. quæ cum contraria consuetudine fuerint abrogatæ, videtur populus substituisse redditus uti vocant stolæ. Ita Engl *ad hanc rubricam n. 6. in fine.* 4. Eiusmodi exactiones stolæ sunt ex consuetudine immemoriali, quæ vim legis & privilegij, ac præsumptionis fundat, suadentis ejusmodi exactiones legitimè pro stipendio, congrua sustentatione, aut in vicem subtractarum decimarum ex consensu Episcoporum olim inchoatas etiamnum conti-

nuatas: arg. *Legis hoc jure 3. S. 4. de aqua quotid. & cap. super 26. juxta Glossam V. non extat de verborum significatione*

Ob. 6. Tridentinum *sess. 25. 18 cap. 16. de reformatione* permittit, ut pro anno Novitiatus Religio accipiat à Novitio necessaria ad sustentationem: ergo hoc ipsum etiam permittit pro subsequenti- bus annis, probatur consequentia. est eadem ratio pro uno, quæ est pro altero. Respondetur disparitatem esse, quia pro Novitiatus tempore permisit concilium pro reliquis verò annis Sacri Canones prohibuerunt, hinc Lessius bene advertit ex hoc & in objectione prima proposito argumento solummodo patescere, exactionem talem non esse Simoniam Juris Divini, non autem quòd non sit Juris Ecclesiastici, quòd absolute ab ingredientibus aliquid accipere prohibet ex pacto inito. Ratio autem hujus dispositionis potuit esse, quia Novitius nondum habuit Jus in bona Monasterij. 2. Ne aliquis, ut possit se sustentare per annum, singat ingressum.

Ob. 7. Potest Monasterium licite aliquem alere ea Lege, ut postmodum illud ingrediatur, vel teneatur sumptus refundere, si noluerit: ergo etiam alterum licebit. Respondetur negando paritatem: in casu etenim antecedentis nihil tali studioso pro ingressu neque Monasterio pro sustentatione.

stentatione in Monasterio, sed sumptus ad studia prosequenda suppeditantur gratis, conditionatè tamen, si scilicet ingressus fuerit Monasterium, tunc eidem condonabuntur, alias solvendi, licentia autem hujus rei probatur tum à paritate legati, quod alicui sub hac conditione relinquì potest, tum quod mutuare possis, ita ut non tenearis restituere, si Religionem ingressus fueris.

20 Ob. 8. Conclusio nostra est contraria communi & receptissimæ praxi Monialium, quæ non facilè nisi cum hoc pacto Candidatas suas suscipiunt: ergo &c. Respondeo, cum ista exactio sit Simoniaca duntaxat ex Jure Ecclesiastico, ideo illi ex consuetudine legitimè introducta & præscripta poterit derogari, quam abrogationem à Monialibus legitimè factam fuisse, ipsa hæc praxis ab Episcopis bene gnaris tolerata & non improbata manifestat.

21 Ob. 9. Si praxis & consuetudo contraria Moniales excusat, excusabit hæc eadem Monasteria virorum: ergo etiam ista pacisci cum suis Candidatis poterunt, Confirmatur in *extravagante 1. de Simonia*. consuetudo aliquid recipiendi (nisi Monasterium ob suam inopiam alendis Monachis sit insufficiens) corruptela dicitur ac severissimè prohibetur directè vel indirectè vel quovis modo aliquid recipere. ergo vel consuetudo à Monialibus non erit legi-

gitimè præscripta, vel etiam valebit apud viros. Respondetur 1. disparitatem inter Moniales & viros esse imprimis istam, quod Monialium Monasteria ordinariè & communiter de facto vel non sint sufficienter fundata, vel si modo sint, habeantur tamen ut non habentia sufficientes redditus: hinc ipsdem in puncto isto aliquid indulgetur. Econtra Monasteria virorum ordinariè habent sufficientes redditus, nec annumerantur in æstimatione hominum pauperibus. 2. Consuetudo Monialium præsumitur ortum trahere ex rationabili causa ab initio, quo cœperunt erigi ejusmodi Monasteria subsistente. Ordinariè enim in principio, vel omni carebant fundatione, atque ex propriis ingredientium medijs sustentabantur, vel fundatio fuerat ita exigua, ut necessariò aliquid subsidij ab ipsis Candidatis expetendum fuerit, quod ipsum viâ communi non contingit in erectione Monasterij virorum: ergo &c. 3. In multis Monasterijs virorum, & vix non in majori parte nihil exigitur ex pacto à Candidatis. In Monialium verò ubique: ergo si aliquid opulentum Monasterium aliquid exigat, facit contra Sacros Canones, nulla consuetudine legitimè introducta abolitus, & hinc obligantes. 4. Canones prohibent, ne alantur plures in Monasterijs, quam quod ex Monasterij bonis, ordinarijs pro-

ventibus, & consuetis Eleemofynis sustentari poterunt: atqui consuetis istis proventibus respectu Monialium annumerari potest dos Candidatarum: non autem apud viros, eo ipso quod hæc consuetudo apud istos non vigeat. §. Ne Moniales occasionem vagandi, & cum Sæcularibus communicandi habeant, expedit, permittere iisdem omnem modum acquirendi sufficientes ad sustentationem redditus, tum etiam ex eo, quod non ita suis rebus invigilare valeant, uti possunt viri: ergo non est paritas cum Monasterio virorum. Ita Armilla, Navarrus colligentes hoc ex Trident. sess. 25. c. 3. de Regularibus. Neque obest, quod in cap. veniens ad nos: & cap. dilectus 30. item in extravagante 1. de Simonia. Consuetudo talis ut corruptela reprobetur. Respondetur enim consuetudinem aliquid exigendi ab opulentis Monasterijs fuisse, ut corruptelam reprobata: cum igitur, uti dictum, Monialium Monasteria pauperibus annumerentur, ideo pro his hi Canones non fuerunt lati.

22 Ut igitur præsentem hanc totam quæstionem finiamus, cum Lessio c. 34. num. 70. Suarez de censuris d. sp. 22. sect. 5. num. 23. Laym. lib. 4. tract. 10. cap. 8. n. 39. Wiestner b. art. 4. n. 48. à Simonia excusari judicamus illa Monasteria, in quibus aliquid exi-

gendi à Candidatis suis, consuetudo est diuturna immemorialis, introducta insuper ab initio ob necessitatem, eò quod ejusmodi Monasterium antea non habuerit sufficientes redditus, vel ex infortunio quodam ad paupertatem fuerit redactum, quod si autem in aliquo Monasterio, eoque opulento non vigeat diuturnitas, & à tempore immemoriali continuata perpetuitas ejusmodi consuetudinis, judicamus eandem esse Simoniacam: eò quod omni iusto titulo careat introducendi hanc consuetudinem contrariam, ac contraveniendi Canonicis Sanctionibus nondum opposita, ac legitimè introducta praxi abolitis.

Neque excusatos ex eo illos 23 putamus, quod passim hæc istis temporibus, & impune quidem praticari videamus. Sæpissimè enim plurima fiunt, quæ ad aures Summi Pontificis non deferuntur, vel ab inferioribus, seu Episcopis dissimulantur, eò quod non habeant Jurisdictionem in tales Religiosos, vel eosdem pauperes, ac sufficientibus redditibus non instructos supponant, vel quod judicent ex spontanea oblatione non autem exactione ejusmodi patrimonia opulenta unacum recenter professo Monasterio donari. Interea tamen talem praxin neutiquam semper excusa-

Eccc 3

cusa-

culare, videtur certum, ni dicere etiam malis, pro præsentatione ad Beneficia accipere, ex pacto pecunias esse licitum, eò quòd passim his temporibus damnata, & detestabilis ista praxis increbuerit.

CASUS XL.

De Renuntiatione futurae hereditatis Paternae jurato in gratiam Patris facta.

Propertia cum maximam reverentiam erga suum Dominum Parentem semper gereret; & intelligeret, eidem gratum esse, quòd dote sua contenta futurae hereditati Paternae in favorem suum, id est Patris, renuntiet; dilectissimi Parentis desiderijs obsequens renuntiationem juratam (nullius tamen Ordinis Religiosi incundi intuitu) deponit.

Q. 1. An talis Renuntiatio Juramento adjecto confirmetur?

Q. 2. An & qualiter ab hac obligatione liberari renuntians filia possit?

SYNOPSIS.

1. Varij modi, quibus fieri possit renuntiatio hereditatis paternae, asseruntur.
2. Jure futurae cujusdam hereditatis possimus cedere.
3. Jus Civile annullat renuntiationem paternae hereditatis futurae in filia dote contentae.